

1. čtení: Ž 2, 1-12**3. čtení (poslání): 1K 15, 54b-57****2. čtení (základ kázání): Zj 2, 26-28**

Kdo zvítězí a setrvá v mých skutcích až do konce, tomu dám moc nad národy: bude je pást železnou berlou, jako hliněné nádoby je bude rozbíjet – tak jako já jsem tu moc přijal od svého Otce. Tomu, kdo zvítězí, dám hvězdu jitřní.

To je nezvyklé zaslíbení! Pást národy železnou berlou, rozbíjet je jako hliněné nádoby... Tak přeci neznáme evangelium. Slýcháme spíše slova o Boží lásce a odpuštění. A s tím hned také výzvu k milování bližních. Ale tady čteme o tom, že Kristus přijal od svého Otce moc ovládat a rozbíjet národy železnou berlou a o tuto moc se chce rozdělit se svými stoupenci, kteří osvědčí vytrvalost při svém Pánu. A to máme být my také.

Musíme si ovšem uvědomit, že kniha Zjevení je výjimečná. Je záznamem prorockých vizí zaměřených na eschatologické završení dějin, konečnou porážku všeho zla a zjevné vítězství Božího království. Je to kniha plná symbolických vyjádření, obrazů nových i starých a nově užitých, protože přesná slova k popisu těch zvláštních, zatím skrytých skutečností, nám chybí.

Zobrazení člověka jako nádoby nové není. Setkáme se s ním v Ž 2, v proroctví Jr a Iz, ale také v Pavlových epistolách. Symbol rozbíjené keramické nádoby spadá až do starého Egypta – nádoby jim tam představovaly nepřátele a jejich rozbití mělo přivolat jejich porážku ve válce. To byla magie, pokud se podobný symbol objevuje v Písmu, tak bez jakéhokoli čarování. Jen jako vyjádření Boží moci nad člověkem, jako má moc a právo hrnčír nad hlínou a nádobou z ní.

Moc má ten, kdo drží železnou berlu (nebo prut), hliněné střepy jsou porážení a zahubení. Tu moc má Bůh a jeho Syn Ježíš Kristus. A slibuje ji těm, kdo zvítězí a setrvají v jeho skutcích až do konce. Ti dostanou moc nad národy.

Podmínkou ale je, jak je tu psáno, že setrvají v Kristových skutcích až do konce. Zvítězí spolu s ním a ne jinak. A to je těžké. My lidé jsme většinou málo trpěliví, rádi pospícháme a rádi si bereme ze všeho tu lepší část. Vláda nad národy – tedy nad těmi jinými, cizími, nevěřícími nebo naopak věřícími, ale jinak než my. To je velmi svůdné a nedá ani moc práce si to zdůvodnit. Ještě méně práce pak dá zapomenout na Kristovu podmínku: „Kdo zvítězí a setrvá v mých skutcích až do konce.“ Nikdo jiný nedostane moc nad národy.

Pokoušení moci je nebezpečné. Zanedlouho, v úterý, oslavíme státním svátkem Den boje za svobodu a demokracii. Je jisté správné si připomenout, že k životu mnohých z nás patří také zkušenost nejméně s jedním totalitním režimem. Víme, co to je, když někteří nebo mnozí podlehnou pokušení ovládat jiné, nebo je dokonce hubit. A když pak jiní podlehnou pokušení zaříditi si život příjemně a za to pak diktaturu podporovat, nebo se alespoň neprotivit. Víme také, jak je těžké se totalitnímu režimu postavit a vzdorovat.

Zdálo by se, že je to už minulostí, ale první zárodky totality začínají v lidském srdci. Ve skutečnosti se hlavní boj vede právě tady. Žádný diktátor by se dlouhodobě neujal moci, kdyby nezískal podporu mezi tzv. slušnými lidmi, kteří si příliš neuvědomují, co vlastně podporují.

Přitom je dobré si uvědomit, že proti totalitě nebo jinému zlému režimu nelze postavit zase jiný totalitní režim. Nebylo by řešením ve jménu d'ábla vyhánět jiného d'ábla. Snaha roztloukat nepřátelské národy železnou holí nemůže vést k dobrému výsledku, pokud chybí ta důležitější část – „Kdo zvítězí a setrvá v mých skutcích až do konce...“ To je nutná podmínka, aby naše skutky nebyly vlastně vzpourou proti Bohu.

Ta podmínka je na hranici možností. Vždyť Ježíš se zřekl rozbíjení národů, naopak jeho cesta byla cestou jeho vlastní oběti za mnohé. Místo úsilí o nadvládu nad národy zvolil úzkou cestu poctivé víry, vnášel lásku do pošramocených, i zkažených vztahů a také naději, že zlý čas mine a přijde Boží království. To je ta cesta, která vede nakonec i k vládě nad národy, pokud ji ovšem projdeme také až do konce.

Pokud se nám to nedaří, nemusíme zoufat. Ta cesta je vybojovaná, Pán jí obhájil a Zlo nebude mít ve světě poslední slovo. Bude rozbito jako špatná hliněná nádoba. O tom už bylo rozhodnuto na kříži, když ho Kristus podstoupil. Na tom už nikdo nic nezmění a my nad národy vůbec panovat nemusíme.

Můžeme vzít podíl na boji proti zlu, když nebudeme usilovat o roztloukání národů, ale představíme si tu keramiku třeba jako modly a všelijaké bůžky špatných režimů a způsobů jednání. Totalita začíná už v malých rozměrech a je nutné ji napadat už tam. Vždy má svou ideologii, je postavena na klamu. Roztloukat modly můžeme i tak, že lež nazveme lží, svod svodem, nebezpečí nebezpečím. Stačí se postavit za Krista, jít za ním a setrvat v jeho skutcích. A spolehnout na to, že on nám pomůže a naše nedostatky už sám vyrovnal. Má také i pro nás tu hvězdu jitřní.

Pane, děkujeme ti za to, že nás zveš k svému vítězství. Prosíme o odvahu a víru, abychom vydrželi na tvé cestě skutečně až do konce. Prosíme o schopnost rozeznat dobré od zlého, zlého se chránit, o dobré pečovat. Prováděj nás bezpečně všemi nástrahami a dávej čistotu srdce.

Amen